

عنوان مقاله:

بررسی راهبردی اصل مصلحت در حکومت اسلامی با تکیه بر آراء امام خمینی (ره)

محل انتشار:

فصلنامه علمی جامعه شناسی سیاسی انقلاب اسلامی، دوره 3، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

مسعود اسدی - دانشجوی دکتری علوم سیاسی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز ایران

فریدون اکبرزاده - استادیار گروه علوم سیاسی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

حسین کریمی فرد - دانشیار گروه علوم سیاسی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

علی حسین حسین زاده - استاد مدعو گروه علوم سیاسی، واحد اهواز دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران و استاد گروه علوم اجتماعی، دانشکده اقتصاد و علوم اجتماعی،

خلاصه مقاله:

یکی از بنیادهای عقلانی فقهی که امام خمینی در گفتمان سیاسی خود آن را به صورت بارزی مورد توجه قرار داد مصلحت بود. امام خمینی به این موضوع توجه داشت که برای تداوم نظام سیاسی در جمهوری اسلامی، توجه به مصالح موجود در نظام سیاسی و جامعه، امری حیاتی است. از این رو، مواجهه با ابتلائات و اقتضائات جدید سیاسی، راه را برای استفاده از عنصر مصلحت، که در آن «خیر عمومی» نقش بارز و ویژه ای داشت، باز کرد. سیر تحول مقوله مصلحت، که با احکام حکومتی امام خمینی همراه بود برای گشودن گره های سیاسی و اجتماعی ای بود که تبدیل به «معضل» شده بود از این رو در بازنگری قانون اساسی، حل معضلات نظام، یکی از موارد مشورتی است که مجمع تشخیص مصلحت نظام به رهبری می دهد که بتواند با تامین مصالح کشور و جامعه آن ها را حل کند. دال مصلحت، در گفتمان جمهوری اسلامی، که تداوم گفتمان اسلام سیاسی فقهاتی است، تا حد زیادی با عقل و عقلانیت دارای ارتباط وثیقی است. این مقاله روشن می کند که شکل گیری دال مصلحت دقیقاً بر بنیاد مسئله قانون گذاری در جمهوری اسلامی بود. این موضوع، به صورت مستقیم، بر رابطه میان شرع و قانون استوار است.

کلمات کلیدی:

مصلحت، امام خمینی، عقلانیت، قانون، حکم حکومتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1743297>

